

Arrest

nr. 293 747 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 12 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. POELMAN *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, dient op 5 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 30 augustus 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker wordt gehoord op 16 februari 2023.

1.3. Op 9 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 maart 2023 aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart op 3 oktober 1990 geboren te zijn in Khan Younes (KY), van Palestijnse origine en soennitisch moslim te zijn. U hebt heel uw leven in de wijk Gharaba, nu al Manara genoemd, gewoond. Uw vader is met twee vrouwen gehuwd, u hebt 14 volle broers en zussen en 3 halfzussen. Het tweede gezin van uw vader woonde naast jullie huis. Allen verblijven nog in Gaza, behalve een broer die al 25 jaar in Israël woont en werkt, een broer in Australië en een broer, A. (i.e. A.: CG 18/19878Z; OV 8.718.592), in België. Van uw 3 halfzussen woont er eentje in Israël omwille van het werk van haar man, de andere twee verblijven met hun gezinnen in Gaza. Uw vader is in 2019 overleden ten gevolge van ziekte. U en uw familie zijn oorspronkelijke burgers van Gaza en dus niet geregistreerd bij UNRWA.

U bent tot uw 15de of 16de naar school geweest, doch bent ermee gestopt omdat dit niet lukte. U werkte op de jullie gronden gelegen in jullie wijk en werkte ook op de gronden van anderen.

In 2011 hebt u een viertal maanden in Sabha, Libië, verbleven om er te werken in de landbouw en in 2018 hebt u vier dagen in Egypte verbleven als begeleider van uw vader die daar een medische behandeling diende te ondergaan.

In 2010 of 2011 bent u gehuwd met F.R. (°X in KY) en jullie hebben 5 kinderen. Uw echtgenote is een Palestina vluchteling en bijgevolg geregistreerd bij UNRWA (RR), u bent geregistreerd als nonrefugee husband (NH), uw kinderen als non-refugee children (NC). Jullie krijgen voedselhulp en medische bijstand van deze organisatie en uw kinderen hebben recht op scholing, hiervan maken jullie echter geen gebruik omdat deze scholen te ver van jullie woonst gelegen zijn. U woont sinds uw huwelijk samen met uw echtgenote en kinderen in het huis van uw stiefmoeder, haar drie dochters zijn immers gehuwd en uit huis. Sinds het overlijden van uw vader werd uw echtgenote meerdere keren geslagen door uw stiefmoeder en haar dochter I., uw stiefmoeder wilde het huis immers hebben voor haar dochters. U zat tussen twee vuren en ondernam niets in dezer. In juli 2021 zou uw echtgenote klacht hebben ingediend tegen uw stiefmoeder en I., doch tien dagen later zou ze de klacht weer hebben ingetrokken daar ze voor de keuze werd gesteld, de klacht intrekken of het huis verlaten. Met andere woorden is deze zaak niet meer actueel.

In 2018 of 2019 had uw broer, A., een aanvaring met leden van Hamas toen hij op jullie gronden was en dit omdat hij een oranje simkaart in zijn telefoon had om jullie broer in Israël te kunnen contacteren, hij werd drie dagen opgesloten en heeft daarna het land verlaten en is naar België gekomen waar hij een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend, u weet niet wat het resultaat is van deze procedure, jullie hebben ruzie en spreken niet met elkaar.

In de avond van 13 mei 2021 was u op jullie grond de planten aan het bewateren toen u opgebeld werd door een persoon die zei dat hij van de veiligheidsdienst van Al Qassam was en hij verbood u uw grond nog te betreden. Gedurende 10 dagen, de periode dat de oorlog woedde, ging u niet meer naar jullie grond, daarna ging u wel nog eens terug, maar bleef u niet lang. Vanaf september 2021 ging u gedurende een week iedere avond terug naar jullie grond, 's avonds was er immers elektriciteit en kon u de gronden bewateren, tot u een oproepingsbrief kreeg van de politie; u diende zich op 20 september 2021 aan te bieden. U meldde zich op de aangegeven dag aan en werd gedurende drie dagen gedetineerd, mishandeld en ondervraagd, u werd erop gewezen dat er naast uw grond een tunnel van Al Qassam lag en werd van spionage voor buitenlandse diensten beschuldigd. U werd op 23 september vrijgelaten bij gebrek aan bewijzen doch diende een document te ondertekenen waardoor u zich akkoord verklaarde voortaan enkel nog tussen 8u in de ochtend en 15u in de namiddag op uw gronden te verwijlen.

Gezien deze bedreiging en gezien de grond uw enige bron van inkomsten was, besloot u Gaza op 26 oktober 2021 te verlaten. U passeerde de grensovergang legaal met uw eigen paspoort op basis van 'tansieq'. Via Cairo reisde u legaal, met een toeristenvisum naar Turkije, waar u gedurende een vijftal maanden in Izmir en Bodrum verbleef. In deze periode ondernam u verschillende pogingen om in Griekenland te geraken, uiteindelijk lukte u hierin en kwam u aan op Rhodos, waar u zo'n drie weken verbleef tot u van de smokkeleer een Duitse 'kaart' kreeg, wat voor kaart of welke personalia hierop

vermeld stonden, dat weet u niet, om zo naar België te vliegen, waar u op 5 april 2022 een verzoek om internationale bescherming indient. Na uw vertrek zijn Hamasleden nog bij u thuis langs geweest op zoek naar u, doch uw vrouw gaf hen te kennen dat u intussen in België verblijft.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw en kinderen, UNRWA Family Record, schoolattesten UNRWA in hoofde van uw echtgenote, vaccinatieboekjes UNRWA in hoofde van uw kinderen, ontvangstbewijs hulp UNRWA, een oproepingsbrief en brief vrijlating, document van de rechtbank naar aanleiding van de klacht van uw vrouw tegen uw stiefmoeder en I. en een usb-stick waarop jullie gronden te zien zijn. Op 23 februari 2023 stuurde uw advocaat een aantal opmerkingen naar aanleiding van het opvragen van de notities van het persoonlijk onderhoud: het betrof een rechtzetting van uw geboortedatum, het gegeven dat u nog drie volle zussen had die niet werden vermeld tijdens uw persoonlijk onderhoud en een bemerking betreffende het verhaal van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken blijkt dat u weliswaar beroep kon doen op de bijstand van UNRWA, doch dit omdat u bij UNRWA geregistreerd staat als non-refugee husband (zie stuk 4 dat is toegevoegd aan het administratief dossier & CGVS p.6). Overeenkomstig de UNHCR “Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die “Palestina Vluchtelingen” zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die “ontheemde personen” zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) de nakomelingen van voornoemde personen die bij UNWRA geregistreerd zijn als Palestina vluchteling, MNR Family Member (non-refugee child) of ontheemde Palestijn van 1967.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin UNRWA-bijstand geniet in de vorm van voedselpakketten, medische bijstand en uw kinderen hebben toegang tot UNRWA-scholen, van dit laatste maken jullie geen gebruik omdat de afstand van jullie woonplaats tot deze scholen te ver is (CGVS p.6). Uit de door u neergelegde kopie van uw ‘UNRWA Family Record’ blijkt dat uw echtgenote in de Gazastrook effectief geregistreerd is als Palestina Vluchteling en uw kinderen als ‘non-refugee children’ (stuk 4). U bent actueel geregistreerd als ‘non-refugee husband’ (stuk 4 & CGVS p.6). Tevens legt u een ontvangstbewijs van hulp UNRWA neer en UNRWA schoolattesten in hoofde van uw echtgenote (zie stukken 5 en 9). U geeft nog aan dat uw ouders niet geregistreerd zijn bij UNRWA (CGVS p.6).

Daar u niet bij UNWRA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, en noch als non-refugee child, of (nakomeling van een) ontheemde Palestijn van 1967 beroep kan doen op de bijstand van de UNWRA valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U verklaart dat u sinds mei 2021 problemen hebt met Al Qassam en dat u Gaza omwille van deze problemen in oktober 2021 hebt verlaten. Uw vrees voor Al Qassam hebt u echter niet aannemelijk gemaakt en wel om volgende redenen.

Zo gaf Al Qassam u op 13 mei 2021 plots te kennen dat u uw gronden niet meer mocht betreden anders zou u 'uit het bestaan verwijderd worden'. U gevraagd naar de reden, kunt u slechts aangeven 'dat weet ik niet, hij (lid van Al Qassam) gaf me enkel de boodschap en heeft neergelegd'. Tijdens de oorlog ging u niet meer naar de gronden, doch in september 2021 weer wel (CGVS p.8). De vaststelling dat deze eis niet gepaard ging met enige uitleg wekt verbazing. Deze gronden waren al generaties lang in het bezit van uw familie en er kan bijgevolg toch van uitgegaan worden dat Al Qassam, om deze eis kracht bij te zetten en u van de 'ernst en dringendheid' van deze vraag te overtuigen, u enige uitleg zou verstrekken waarom u aan die eis gehoor diende te geven (CGVS p.7). Door slechts aan te geven dat dit niet mocht, konden ze toch niet uitsluiten dat u met de loop der tijd deze wens naast zich zou neerleggen, een gegeven waar ze zich toch maar al te zeer bewust van moeten zijn geweest. Bijgevolg kan er verwacht worden, zo dit gegeven op waarheid zou berusten, dat ze u op zijn minst een duidelijke indicatie zouden hebben gegeven waarom deze plek zo belangrijk voor hen was opdat ook u zich hiervan bewust zou zijn geweest en effectief zou nalaten hiernaar terug te keren.

Het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen wordt door volgende vaststellingen verder onderstreept. U geeft aan in september 2021 een oproepingsbrief te hebben gekregen en toen u zich op het politiekantoor aanmeldde werd u opgepakt en gedurende drie dagen vastgehouden, mishandeld en ondervraagd over uw aanwezigheid op de gronden. Ze gaven u te verstaan dat er naast jullie gronden een tunnel lag en u werd ervan beschuldigd naar uw gronden te gaan om 'te observeren en informatie door te geven'. Ze beschuldigden u ervan tot 'buitenlandse diensten' te behoren, u werd er met andere woorden van verdacht een spion te zijn (CGVS p.8). Dan u dan drie dagen later vrijkomt bij gebrek aan bewijzen, kan dan ook niet overtuigen. Wanneer ze u van een dusdanig zwaar vergrijp zouden beschuldigen is het niet geloofwaardig dat Al Qassam al na zo'n korte periode zijn onderzoek naar u zou staken en u zou hebben laten beschikken.

Ook uw verdere verklaringen omtrent uw vrijlating ondermijnen uw geloofwaardigheid. Zo stelt u bij uw vrijlating een document te hebben moeten ondertekenen waarin stond gestipuleerd dat u uw leven riskeerde indien u nog naar uw grond zou terug gaan. Ter bevestiging gevraagd of dit wilde zeggen dat u dus helemaal niet meer naar uw gronden mocht gaan, geeft u het toch wel heel verrassende antwoord 'wel tussen 8u in de ochtend en 15u in de namiddag'. U gevraagd naar het nut van deze maatregel antwoordt u dat ze 's avonds werken, ze graven tunnels, zo voegt u toe. Gevraagd waarom ze u dan toch zouden toelaten op de grond, herhaalt u slechts dat ze 's nachts werken (CGVS p.9). Het behoeft geen verdere toelichting dat deze door u beschreven gang van zaken ieder begin van geloofwaardigheid ontbeert daar u ook overdag kon nagaan hoe het ervoor stond met de tunnels of eventueel iets zou kunnen saboteren, temeer uit uw verklaringen totaal niet blijkt als zou Al Qassam of Hamas overdag u of de gronden surveilleren om zeker te zijn dat u niets zou uitsteken. Mocht dit wel het geval zijn kan er immers van u verwacht worden dit spontaan ten aanzien van het CGVS te vermelden wanneer u het heeft over de voorwaarden van uw vrijlating.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen enkel geloof worden gehecht aan deze door u aangehaalde problematiek en hebt u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat het conflict tussen uw echtgenote en uw stiefmoeder en stiefzus een louter persoonlijk conflict is en u dit niet aanhaalt als een reden van vertrek. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u zich hierin altijd afzijdig hebt gehouden, getuige hiervan uw woorden 'ik zat tussen twee vuren' en u vervolgens gevraagd wat u in dezer ondernam antwoordde 'niets' (CGVS p.6). Gezien u dus duidelijk aangeeft zich met deze kwestie niet te hebben bemoeid, kan er toch van uitgegaan worden dat u dit zelf niet ernstig nam. Daarenboven, zeker nadat uw echtgenote haar klacht heeft ingetrokken, speelt deze kwestie niet meer en wonen uw echtgenote en kinderen nog steeds in dit huis (CGVS p.7).

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de **COI Focus: Territoires Palestiniens - Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021** blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitskortoren. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie **OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021)**, beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-report-no-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

U woonde vanaf uw geboorte tot uw huwelijk in 2010 in de ouderlijke woonst en na uw huwelijk betrok u samen met uw echtgenote en later uw kinderen de woning van uw stiefmoeder, waarin ook zij woont. Dit huis is eigendom van uw familie en u moet hier geen huur betalen. Uw vrouw en kinderen wonen daar, ondanks dat er blijkbaar af en toe spanningen zijn met uw stiefmoeder, nog steeds. Uw moeder woont nog altijd in de ouderlijke woning, naast de woning van uw stiefmoeder (CGVS p.3-5). Uw familie heeft een aantal gronden in bezit en huren ook gronden en dit is nog steeds het geval zegt u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud (CGVS p.4). U kon met de opbrengsten van deze gronden en met de hulp van UNRWA, die u en uw gezin kregen via uw echtgenote, voorzien in de behoeftes van uw familie. Gezien er geen geloof aan de door u geschetste problematiek met al Qassam wordt gehecht gaat het

CGVS ervan uit dat u nog steeds kunt terugvallen op deze gronden en daarenboven krijgt uw echtgenote nog steeds steun van UNRWA, dat dit niet zoveel is als vroeger doet hieraan geen afbreuk (CGVS p.6). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat een heel aantal van uw volle broers en zussen, en hun respectievelijke gezinnen het door de band genomen goed stellen en geeft u aan dat zij kunnen voldoen in de basisbehoeften van hun respectievelijke gezinnen, al dan niet met de hulp van UNRWA-registratie van hun partners. Zo is er bij voorbeeld uw broer Abdallah die woont en werkt in Australië; uw broer Abdourahman is eigenaar van een supermarkt in KY. U hebt één broer die werkloos is, maar hij wordt onderhouden door uw moeder die bijstand krijgt van het Rode Kruis en financieel ondersteund wordt door uw broer Ayman die sedert 25 jaar woont en werkt in Israël. Bovendien was u in staat 8000 euro op te brengen voor uw reis naar Europa, deels was dit spaargeld, deels de opbrengst van de verkoop van de juwelen van uw echtgenote en deels leende uw broer in Australië u 2000 euro, u moet hem weliswaar terugbetalen, doch krijgt hiervoor van hem de nodige tijd (CGVS p.4-6). Dit alles wijst toch op enige financiële marge en uit bovenstaande blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Gaza zal kunnen voorzien in uw onderdak en essentiële behoeften. De vaststelling dat uw advocaat in antwoord op het opvragen van de nota's van het persoonlijk onderhoud liet weten dat u nog drie volle zussen heeft die niet werden vernoemd in het interview doet hieraan geen afbreuk daar er van uitgegaan kan worden dat, moesten er in hoofde een van deze zussen elementen zijn die een rol kunnen spelen in uw verzoek, dit in deze reactie vervat zou zijn.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 13 februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20230213.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten (IDF) en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen terugschroefd worden. De IDF gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmtte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operation Protective Edge' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007; maar ook in mei 2021, toen Israël opnieuw overging tot intense bombardementen in de operatie 'Operation Guardian of the Walls'.

Begin 2022 bleef de situatie in de Gazastrook betrekkelijk rustig. Bij twee gelegenheden, van 18 tot 23 april en van 16 tot 19 juli, werd melding gemaakt van een hervatting van de vijandelijkheden met geringe intensiteit, maar er vielen geen slachtoffers.

Van 5 tot 7 augustus 2022 vond een hevige escalatie van geweld plaats - de zesde grote escalatie van het conflict in de Gazastrook sinds de overname van het grondgebied door Hamas - waarbij de Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) het opnam tegen de Israëlische defensie. De interventie van Israël volgde op een toename van de spanningen in de Westelijke Jordaanoever, met name in Jenin, waar leden van de PIJ door Israël ervan werden beschuldigd het geweld, dat al verscheidene weken aan de gang was, te doen escaleren. In een operatie die 'Breaking Dawn' werd genoemd, richtte de IDF zich specifiek op de PIJ in de Gazastrook. Israël verklaarde dat zij de groep preventief aanviel om een

dreigende aanval op Israëlische burgers te voorkomen. De raketaanvallen die vervolgens op het Israëlisch grondgebied werden uitgevoerd, werden meestal opgeëist door de PIJ, en in mindere mate door de Abu Ali Mustafa Brigades, de gewapende vleugel van het Volksfront voor de Bevrijding van Palestina (PFLP) en de gewapende vleugel van de Volksverzetcomités. Hamas nam niet actief deel aan de vijandelijkheden en was geen doelwit van de PIJ. Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgde dat er ook willekeurige burgerslachtoffers vielen, bleef het totaal aantal te betreuren burgerslachtoffers relatief beperkt.

Op 7 augustus 2022 trad een door Egypte tot stand gebracht staakt-het-vuren in werking. Informele besprekingen tussen Israël en Hamas zijn in de tweede helft van 2022 en in 2023 voortgezet.

Ondanks een gespannen veiligheidssituatie op de Westelijke Jordaanoever bleef de situatie in de Gazastrook tijdens de verslagperiode relatief rustig.

Tussen 8 augustus en 3 november 2022 vonden er geen raketaanvallen vanuit de Gazastrook, noch luchtaanvallen door het IDF plaats. Eind 2022 deden er zich tweemaal vijandelijkheden van geringe intensiteit voor en wel in de nacht van 3 op 4 november en van 3 op 4 december. Niet opgeëiste raketaanvallen vanuit de Gazastrook gericht op Israëlisch grondgebied, werden beantwoord met Israëlische luchtvergelgingsacties op militaire installaties van Hamas. Bij beide incidenten werden geen gewonden of slachtoffers gemeld.

Als reactie op de interventie van Israëlische speciale eenheden in het vluchtelingenkamp van Jenin op 26 januari 2023, waarbij 4 leden van PIJ en 2 leden van de al Aqsa Martyr Brigades (AAMB) om het leven kwamen, vuurde PIJ in de nacht van 26 op 27 januari 2023 raketten af vanuit de Gazastrook richting Israëlische grondgebied. Ook op 2 en 11 februari 2023 vonden er raketaanvallen vanuit de Gazastrook plaats richting Israël. Een van deze aanvallen werd opgeëist door het PFLP. Het IDF voerde telkens luchtvergelgingsacties uit met militaire installaties van Hamas als doelwit. Deze vijandelijkheden veroorzaakten geen dodelijke slachtoffers noch gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatig incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"). Het Israëlische leger mag het vuur openen op elke Palestijn die het gebied nadert of betreedt, zelfs als hij geen bedreiging vormt. Voor heel 2022 werden er geen dodelijke Palestijnse slachtoffers geregistreerd in het kader van de handhaving van deze zogenaamde bufferzones.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie blijkt dat de Gazastrook in augustus 2022 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij ook burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, bleef de veiligheidssituatie tijdens de verslagperiode, kalm en werden er geen burgerslachtoffers geregistreerd. Er is actueel dan ook geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

*In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat dit mogelijk is. Uit de beschikbare informatie (zie de **COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van***

21 oktober 2022 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_des_palestiniens_21_10_2022.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, kan dit derhalve doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie.

Voor de doorreis van Palestijnse inwoners van Caïro naar Rafah is geen Egyptisch visum nodig. De doorreis van Caïro naar Gaza vindt plaats via een beveiligd konvooi begeleid door de Egyptische politie. Palestijnse reizigers worden bij aankomst in Caïro naar een specifieke transitruimte op de luchthaven gebracht, waar zij wachten tot hun transfer geregeld is. Het wachten kan enkele dagen duren, afhankelijk van het aantal reizigers en of de grensovergang bij Rafah open is. Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is).

*De wachtruimte in de luchthaven wordt door UNHCR omschreven als een ruimte met een gebrek aan adequate dienstverlening, met name voor ouderen, kinderen en mensen met gezondheidsproblemen of handicaps. Uit de beschikbare info blijkt echter dat het voor kwetsbare personen, vrouwen en kinderen mogelijk is om zich niet bij het beveiligde konvooi aan te sluiten en zelfstandig naar Gaza te reizen, bijvoorbeeld door een taxi te charteren, op eigen gelegenheid naar Rafah reizen. Palestijnse mannen onder de veertig jaar die hetzelfde willen doen, moeten een Egyptisch visum hebben of op zijn minst speciale toestemming van de Egyptische autoriteiten. De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (COIF Egypte. Situation sécuritaire dans le nord du Sinai van 21 oktober 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_situation_securitaire_dans_le_nord_du_sinaï_20221021.pdf, of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviséerd worden,***

noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2021 en 2022 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Verschillende bronnen wijzen op een verzwakking van de Wilayat Sinai na gezamenlijke aanvallen van de Egyptische veiligheidstroepen en in 2015 opgerichte Vereniging van Sinai-stammen in de gebieden Rafah en Sheikh Zuweid in de afgelopen jaren. Er wordt vastgesteld dat het aantal actieve strijders binnen de Wilayat Sinai is afgenomen, dat operaties op afstand de voorkeur kregen boven rechtstreekse confrontaties met het leger en dat de aanvallen minder frequent en kleinschaliger zijn, met minder slachtoffers tot gevolg.

Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed. De recente opname in de Vereniging van Sinai-stammen van bedoeïenen uit gebieden waar de Wilayat Sinai zeer actief was is bepalend geweest voor de ontwikkeling van het conflict. De Wilayat Sinai lijkt haar meest gewelddadige acties te hebben verplaatst naar het westen van de Noord-Sinai, in de buurt van het Suezkanaal. In november en december 2021 voerde de Wilayat Sinai verscheidene aanvallen uit in het gebied Bir El-Abed en het centrum van de provincie. Er werden toen weinig tot geen activiteiten geregistreerd in de meest oostelijke gebieden van Noord-Sinai, zoals Rafah en Sheikh Zuwayed. Ook in 2022 was het geweld dat in de provincie plaatsvindt hoofdzakelijk geconcentreerd in het oosten van Noord-Sinai.

De noodtoestand die sinds 2017 van kracht was op het gehele Egyptische grondgebied, werd officieel op 25 oktober 2021 opgeheven. In de praktijk blijft de noodtoestand onder een andere naam van kracht in het noorden van de Sinai. Op 2 oktober 2021 heeft de Egyptische president bij decreet het rechtstreekse bevel over grote delen van de Sinai overgedragen aan de minister van Defensie. De minister kan "alle passende maatregelen" nemen (uitgaansverboden, inbeslagnames, blokkering van communicatie- en transportmiddelen, enz.) om de openbare orde en veiligheid te handhaven, gedurende een periode van zes maanden, die onbeperkt kan worden verlengd, ongeacht of de noodtoestand al dan niet is afgekondigd. Dit decreet werd in oktober 2022 voor de derde maal verlengd. De opgelegde veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. De Egyptische autoriteiten informeren de grenspolitie van de PA en de feitelijke autoriteiten in Gaza wanneer de grensovergang wordt geopend of gesloten. Deze laatste geven deze informatie ook door op hun websites.

Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan),

doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018 in beide richtingen onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen, speciale gelegenheden aan het coronavirus gerelateerde sluitingsperiodes. In 2021 was de grensovergang bij Rafah 221 dagen open en in de eerste negen maanden van 2022 werden 181 openingsdagen geregistreerd.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van j een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u neergelegde stukken doen hieraan geen afbreuk: wat betreft de identiteits- en UNRWA-stukken van u en uw familie, deze hebben betrekking op uw identiteit en UNRWA-status van u en uw familie, wat hier niet betwijfeld wordt. De oproepingsbrief en brief in kader van uw vrijlating, dergelijke stukken hebben enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde niet het geval is. De klacht van uw echtgenote ingediend tegen uw stiefmoeder- en zus betreft louter een private kwestie die al in een bovenstaande paragraaf werd besproken. De reactie van uw advocaat mbt. tot het niet eerder vermelden van een aantal zussen, werd eveneens reeds besproken in een bovenstaande paragraaf en wat betreft de correctie van uw geboortedatum en het relaas van uw broer, dit voegt niets toe aan uw motieven. Tot slot werd de UBS-stick door de PO bekeken en hierop waren kisten met appels te zien en een serre met tomatenplanten, doch dit vormt geen bewijs van de door u beweerde problemen met Al Qassam.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS het tweede verzoek van uw broer A. op 30 december 2021 niet-ontvankelijk verklaarde, zijn beroep is nog hangende.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat de beslissing gebaseerd is op een foutieve en gebrekkige interpretatie van het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, dat de beslissing een miskenning vormt van de door hem neergelegde documenten en een foute interpretatie inhoudt van zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud.

M.b.t. het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag verwijst hij naar een memorandum van de VZW Nansen, die tot de tegenovergestelde conclusie komt dan het CGVS. Hij geeft vervolgens de nota van Nansen integraal weer, waarin een overzicht wordt gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en van de Raad en wijst erop dat zijn registratie bij UNWRA tot gevolg heeft dat hij beroep kan doen op de diensten van UNRWA en dat hij daar ook effectief van heeft genoten zoals blijkt uit zijn verklaringen en uit de door hem neergelegde stukken. Vervolgens verwijst hij naar 's Raads arrest nr. 274 943 van 30 juni 2022 waarvan hij meent dat de daarin beschreven situatie identiek is aan zijn zaak, nu het een man betrof die gehuwd is met een echtgenote die zelf vluchteling is, die als familiehoofd geregistreerd stond bij UNRWA en genoten heeft van bijstand. Hij vervolgt dat hij niet alleen bij UNRWA was ingeschreven als gezinshoofd, maar dat hijzelf, zijn vrouw en kinderen daadwerkelijk door UNRWA gefinancierde bijstand aan vluchtelingen heeft ontvangen, waarbij hij verwijst naar bijlage 6 (ontvangstbewijs uit 2016 van genoten steun vanwege UNRWA) en bijlage 7 (Bevestiging dat als arm gezin familie blijvend recht heeft op voedselhulp). Hij verwijt de commissaris-generaal te oordelen dat de loutere registratie bij het UNRWA niet kan volstaan om een verzoeker onder artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag te laten vallen. Hij is de mening toegedaan dat het gegeven dat zijn gezin daadwerkelijk bijstand van UNRWA heeft ontvangen, voldoende is om aan te tonen dat zij door UNRWA werden ondersteund en dat het CGVS aldus geen reden heeft om hem de internationale beschermingsstatus te ontfangen.

Vervolgens betoogt hij dat de beslissing gebaseerd werd op een miskenning van de door hem neergelegde documenten en op een foute interpretatie van de door hem afgelegde verklaringen. Hij wijst erop dat hij ter ondersteuning van zijn problemen met Al Qassam de volgende documenten heeft overgemaakt: een oproepingsbrief van de politie, een brief n.a.v. zijn vrijlating en een usb-stick met beelden van de gronden die voorwerp waren van een toegangsverbod.

Hij meent ten eerste dat het CGVS blijk geeft van kwade trouw bij de interpretatie van zijn verklaringen i.v.m. de reden waarom hij de gronden niet mocht betreden. Hij legt uit dat hij had willen zeggen dat het lid van de veiligheidsdienst van Al Qassam tijdens het telefoongesprek zelf geen reden vermeld had voor het toegangsverbod. Hij heeft wel degelijk aangegeven kennis te hebben van de reden waarom hij de gronden niet mocht betreden, namelijk omwille van de aanwezigheid van een tunnel.

Ten tweede stelt hij dat de vrijlating na ondertekening van een verklaring met voorwaarden een zeer gebruikelijke praktijk is van Hamas en Gaza en dat het CGVS dit zou moeten hebben geleerd uit andere dossiers. Hij legt uit dat het met een broer die al 20 jaar in Israël leeft en een andere broer die in 2018 uit Gaza gevlucht is na een conflict met Hamas, niet verwonderlijk is dat hij verdacht wordt van spionage. Het feit dat hij begin september 2021, tegen het in mei 2021 afgekondigde toegangsverbod in, toch weer op de gronden opdook, zal bij Al Qassam alarmbellen hebben laten rinkelen en geleid hebben tot zijn uitnodiging/aanhouding voor drie dagen. Zoals hij aangaf, heeft de veiligheidsdienst zijn gsm gelezen, maar niets bezwarend tegen hem gevonden.

Ten derde, aangaande het onbegrip van de commissaris-generaal omtrent de toelating om de gronden te betreden tussen 8u en 15u, zet hij uiteen dat het CGVS weeral uitgaat van een foute voorstelling van zaken. Hij geeft aan in één adem verklaard te hebben dat hij een papier moest tekenen dat hij zijn grond niet meer zou betreden en dat hij enkel tussen 8u en 16u in de namiddag naar zijn grond mocht gaan. Hij meent aldus een verklaring te hebben gegeven waarom hij tussen 16u en 8u de grond niet mocht betreden. Hij heeft zich nooit afgevraagd waarom hij van Al Qassam de gronden wel mocht betreden tussen 8u en 16u. Hij legt verder uit dat de verklaring voor die toestemming evident is voor iedereen die de *modus operandi* kent van Al Qassem m.b.t. tunnels en ondergrondse bergplaatsen/ateliers voor wapenproductie in Gaza. Hij meent dat de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft door geen rekening te houden met de actuele situatie in Gaza.

Verzoeker verwijst vervolgens naar 's Raads arrest nr. 283 023 van 11 januari 2023 waaruit blijkt dat Palestijnen uit Gaza wel degelijk een vrees voor vervolging hebben op basis van hun nationaliteit in de zin van artikel 10, § 1, c) van de Kwalificatierichtlijn. Hij meent dat hij als minderjarige moet kunnen rekenen op het voordeel van de twijfel.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Hij meent dat mocht de commissaris-generaal zijn overgaan tot een grondig onderzoek, de bestreden beslissing niet genomen had geweest.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij betoogt dat de beslissing hem verplicht terug te keren naar Afghanistan, waar hij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.

In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de stelling van het CGVS, dat de door hem aangebrachte feiten onvoldoende zouden zijn om te wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenverdrag, slechts de onwil of onkunde van het CGVS aantoont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus voert hij in een vijfde middel een schending aan van de rechten van verdediging wegens een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motieven van de bestreden beslissing.

Hij wijst erop dat hij de vrees heeft uitgesproken dat indien de installaties/tunnel ooit gebombardeerd wordt door Israël, hij het slachtoffer dreigt te worden van wraakacties vanwege Al Qassam omdat deze laatste organisatie hem zal brandmerken als de spion die de aanwezigheid van tunnels/installaties heeft doorgebieft aan Israël. Hij voegt toe dat doordat hij enkel op zijn gronden mag zijn tussen 8u en 16u, dit tot gevolg heeft dat hij zijn gronden niet kan besproeien 's avonds, op het enige moment waarop er elektriciteit beschikbaar is. Daardoor drogen de inkomsten van zijn gezin letterlijk op. Verzoeker verwijst naar het feit dat hij en zijn gezin in 2016 door UNRWA gecatalogeerd werd als een familie die gezakt is op de lijst van arme gezinnen van "absolute poor" tot "abject poor". Zoals blijkt uit het in bijlage 7 gevoegd document van UNRWA betekent deze laatste categorie dat het gezin moet zien te overleven met een inkomen van minder dan 1,6 \$ per dag. Hij vestigt de aandacht ook nog op het feit dat hij in 2016 nog zonder enige beperking toegang had tot zijn landbouwgrond en dat hij toch zijn inkomen zag dalen tot minder dan 1,6 \$ per dag per gezinslid. Hij stelt aan den lijve ondervonden te hebben dat met de opgelegde beperkingen zijn inkomen nog verder werd aangetast en hij ver onder de inkomensgrens van de "abject poor" gezakt was. Hij benadrukt dat hij melding heeft gemaakt van een conflict met de familie van zijn stiefmoeder omdat hij vreest dat er een risico bestaat dat hij samen met zijn gezin de huidige gezinswoning - die eigendom is van zijn stiefmoeder - zal moeten verlaten gezien de kinderen van zijn stiefmoeder deze eigendom opeisen. Zijn gezin ziet dus door het toegangsverbod niet alleen de enige bron van inkomsten grotendeels opdrogen maar dreigt daarenboven ook zonder gezinswoning te vallen. Hij verwijt het CGVS hieraan niet de minste aandacht te hebben besteed.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende nieuwe stukken:

- Nota Nansen;
- Beslissing CGVS in zaak 266 638;
- Ontvangstbewijs uit 2016 van genoten steun vanwege UNRWA.

3.2. Op 1 augustus 2023 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan volgende nieuwe stukken en waarvan hij de weblinks vermeldt:

- COI Focus *Palestine; Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire* van 13 februari 2023 ;
- COI Focus *Palestine; Territoires palestiniens – Gaza Informations sur les hostilités du printemps 2023* van 19 juni 2023.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Voorafgaand: Het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan*

van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Verzoeker stelt dat hij niet alleen heeft aangetoond dat hij UNRWA geregistreerd staat als gezinshoofd, maar ook dat hij, evenals zijn vrouw en kinderen daadwerkelijk door UNRWA gefinancierde bijstand ontvangen heeft, waardoor hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet op verzoeker van toepassing is. De motieven luiden als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin UNRWA-bijstand geniet in de vorm van voedselpakketten, medische bijstand en uw kinderen hebben toegang tot UNRWA-scholen, van dit laatste maken jullie geen gebruik omdat de afstand van jullie woonplaats tot deze scholen te ver is (CGVS p.6). Uit de door u neergelegde kopie van uw ‘UNRWA Family Record’ blijkt dat uw echtgenote in de Gazastrook effectief geregistreerd is als Palestina Vluchteling en uw kinderen als ‘non-refugee children’ (stuk 4). U bent actueel geregistreerd als ‘non-refugee husband’ (stuk 4 & CGVS p.6). Tevens legt u een ontvangstbewijs van hulp UNRWA neer en UNRWA schoolattesten in hoofde van uw echtgenote (zie stukken 5 en 9). U geeft nog aan dat uw ouders niet geregistreerd zijn bij UNRWA (CGVS p.6).*

Daar u niet bij UNWRA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, en noch als non-refugee child, of (nakomeling van een) ontheemde Palestijn van 1967 beroep kan doen op de bijstand van de UNWRA valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.” De commissaris-generaal erkent dat verzoeker aantoonde dat hij beroep heeft gedaan op UNRWA bijstand, maar besluit dat hij, aangezien hij niet bij UNWRA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

Uit de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geciteerde UNHCR *“Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017, blijkt dat artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing is op alle Palestijnen. Uit de lezing van deze richtlijnen, blijkt dat onder Palestijnse vluchtelingen volgende 3 categorieën worden bedoeld (p. 5-6):

(i) De zogenaamde ‘Palestina vluchtelingen’ in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd *‘registered refugees’*).

(ii) De zogenaamde ‘Palestijnse ontheemden’ in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daarop volgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 wordt bezet door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren.

(iii) De nakomelingen van de Palestina vluchtelingen 1948 en de Palestijnse ontheemden 1967.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet behoort tot één van de drie voornoemde categorieën Palestijnse vluchtelingen nu hij noch een ‘Palestina vluchteling’ van 1948, noch een Palestina ontheemde van 1967, noch een nakomeling van een ‘Palestina vluchteling’ van 1948, noch een Palestina ontheemde van 1967 is. Het loutere gegeven dat verzoeker geregistreerd werd bij de UNRWA op grond van zijn in huwelijk met een Palestina Vluchteling, brengt hem niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, nu hij niet tot één van de drie voormelde categorieën Palestijnse vluchtelingen behoort.

Volgens de *UNWRA Consolidated Eligibility and Registration Instructions* (hierna: CERI) van 1 januari 2009 blijkt dat ‘Palestina vluchtelingen’, zoals hierboven gedefinieerd, een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand door UNRWA (CERI, hoofdstuk III.A.1.).

Uit voormeld CERI blijkt ook dat er twee groepen zijn van personen die in aanmerking komen voor de diensten en bijstand van UNRWA wanneer zij geregistreerd zijn in het registratiesysteem en zij een UNRWA-registratiekaart verkrijgen als bewijs van registratie. Deze voor bijstand in aanmerking

komende personen worden in twee groepen opgedeeld: zij die voldoen aan UNRWA-criteria om te worden omschreven als Palestijnse vluchtelingen en zij die niet aan die criteria voldoen. Personen die niet voldoen aan de criteria voor Palestijnse vluchtelingen van UNRWA zijn op hun beurt gegroepeerd in verschillende categorieën, waaronder *“Jerusalem poor and Gaza poor”* (CERI, hoofdstuk III, A, 2, 2.1), alsook de *“MNR Family Members”* (CERI, hoofdstuk III, A, 2, 2.4). Voormelde *MNR Family Members* worden onder meer omschreven als de echtgenoten en nakomelingen, inclusief legaal geadopteerde kinderen, van de vrouwen die geregistreerd vluchtelingen zijn en die aldus in aanmerking komen om zich te registreren om UNRWA diensten te ontvangen. Uit de UNRWA CERI blijkt vervolgens dat voormelde personen, hoewel geregistreerd met het oog op het ontvangen van UNRWA-diensten, niet meegeteld worden bij de officiële geregistreerde vluchtelingenbevolking van het agentschap. Ze bestaan uit personen die op het moment van oorspronkelijke registratie niet voldeden aan alle van de criteria voor Palestijnse vluchtelingen van UNRWA criteria, maar van wie werd vastgesteld dat ze aanzienlijk verlies en/of ontberingen hebben geleden om redenen die verband houden met het 1948 conflict in Palestina en omvatten dus ook personen die behoren tot de families van geregistreerde personen.

De ‘Palestijnse ontheemden’ van 1967 worden niet door UNRWA geregistreerd en krijgen geen UNRWA-kaart maar kunnen wel UNRWA bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van het agentschap (CERI, hoofdstuk III.B.). Hoewel zij geen UNRWA-kaart krijgen en niet geregistreerd worden door UNRWA, vallen zij wel onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Ook door het Hof van Justitie werd gesteld dat het niet kunnen voorleggen van een UNRWA-registratiekaart niet betekent dat de verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D valt, nu daadwerkelijke hulp van UNRWA zelfs zonder registratie kan worden geboden. Het Hof stelt in dit arrest ook uitdrukkelijk dat *“het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren”* (HvJ, Bolbol, punt 52).

De Raad stelt vast dat niet betwist wordt dat verzoeker een afstammeling is van oorspronkelijke inwoners van de Gazastrook en hij slechts naar aanleiding van zijn echtgenote die een Palestina vluchteling is, geregistreerd werd bij UNRWA als *non-refugee husband*. (NPO, p. 6)

Verzoeker behoort aldus niet tot één van de drie voornoemde categorieën Palestijnse vluchtelingen nu hij noch een ‘Palestina vluchteling’ van 1948, noch een Palestina ontheemde van 1967, noch een nakomeling van een ‘Palestina vluchteling’ van 1948, noch een Palestina ontheemde van 1967 is. Het loutere gegeven dat verzoeker geregistreerd werd bij de UNRWA op grond van zijn echtgenote die een geregistreerd vluchteling was, alsook het feit dat hij in die hoedanigheid gerechtigd is om gebruik te maken van de diensten van UNRWA, brengt hem niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, nu hij niet tot één van de drie voormelde categorieën Palestijnse vluchtelingen behoort.

Aangezien het vaststaat dat verzoeker niet onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt, dient zijn verzoek om internationale bescherming onderzocht te worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals terecht werd geoordeeld door de commissaris-generaal.

4.4. Beoordeling het licht van 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer voor Al Qassam, met wie hij sinds mei 2021 problemen kent en waardoor hij Gaza in oktober 2021 heeft verlaten.

4.4.2. Ter staving van zijn vermeende problemen met Al Qassam, legt verzoeker een originele oproepingsbrief en een originele vrijlatingsbrief voor (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6). In de vertaling die werd toegevoegd bij de ‘oproepingsbrief’ leest de Raad dat verzoeker op 20 september 2021 werd opgeroepen om zich diezelfde dag aan te bieden bij de Palestijnse politie in Khan Younes bij het politiebureau Ma’an en dat hij samen met die brief zijn identiteitskaart en een kopie van zijn identiteitskaart diende mee te brengen. In de vertaling gevoegd bij de ‘vrijlatingsbrief’ leest de Raad dat verzoeker op datum van 23 september 2021 werd vrijgelaten. Wat de aanleiding vormde van de oproepingsbrief en vervolgens zijn arrestatie wordt hoegenaamd niet vermeld. Noch de oproepingsbrief, noch de vrijlatingsbrief reflecteert op enige wijze verzoekers asielrelaas, namelijk zijn vrees voor Al Qassam omdat die hen ervan verdenken spion te zijn en hem verboden hadden om zijn grond te betreden.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.4.3. In de bestreden beslissing onderzoekt de commissaris-generaal de verklaringen van verzoeker omtrent de beweemde problemen die hij in Gaza stelt te hebben ondervonden. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan deze beweemde problemen van verzoeker. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat:

- i) de vaststelling dat de eis van Al Qassam, dat verzoeker plots zijn gronden niet meer mocht betreden omdat hij anders 'uit het bestaan verwijderd zou worden', niet gepaard ging met enige uitleg waarom die plek zo belangrijk voor hen was zodat verzoeker zich hiervan bewust zou zijn en effectief zou nalaten hiernaar terug te keren, verbazing wekt;
- ii) indien verzoeker er werkelijk van verdacht werd een spion te zijn, het niet geloofwaardig is dat hij al na een onderzoek van drie dagen vrijkomt bij gebrek aan bewijzen en hij mocht beschikken;
- iii) Verzoekers verklaringen omtrent zijn vrijlating en de door hem geschetste gang van zaken verder de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen nu hij bij zijn vrijlating een document diende te ondertekenen waarin gestipuleerd werd dat hij zijn leven riskeerde indien hij zou terugkeren naar de grond, terwijl hij vervolgens aangaf dat hij zich wel naar de grond mocht begeven tussen 8u in de ochtend en 16u in de namiddag. Aldus kon verzoeker overdag nagaan hoe het ervoor stond met de tunnels of eventueel iets zou kunnen saboteren.

Daarnaast oordeelt het CGVS dat het conflict tussen zijn echtgenote en zijn stiefmoeder en stiefzus een louter persoonlijk conflict is en hij dit niet heeft aangehaald als reden van vertrek.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing gebaseerd werd op een miskennis van de door hem neergelegde documenten en op een foute interpretatie van de door hem afgelegde verklaringen kan hij niet in het gelijk worden gesteld. Verzoeker preciseert dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud had willen zeggen dat het lid van de veiligheidsdienst van Al Qassam tijdens het telefoongesprek zelf geen reden vermeld had voor het toegangsverbod, maar dat hij wel degelijk aangegeven heeft kennis te hebben van de reden waarom hij de gronden niet mocht betreden, namelijk omwille van de aanwezigheid van een tunnel. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker op de vraag waarom hij de gronden niet mocht betreden nochtans duidelijk antwoordde "*dat weet ik niet, hij gaf me enkel de boodschap en heeft neergelegd*". Het geven van een *post factum* uitleg, die ingaat tegen zijn eerdere gezegden zoals die blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud, is geenszins ernstig.

Dat het ondertekenen van een verklaring met voorwaarden een zeer gebruikelijke praktijk zou zijn van Hamas en dat het CGVS dit zou moeten hebben geleerd uit andere dossiers, betreft niet meer dan louter blote beweringen, die hij op geen enkele wijze concretiseert. Bovendien dient te worden benadrukt dat dit ingaat tegen het document dat verzoeker neerlegde en waarvan hij stelt dat het zijn 'vrijlatingsbrief' is. In die desbetreffende brief kan de Raad immers geen enkele voorwaarden lezen, waarvan verzoeker meent dat hij die kreeg opgelegd en waarvan hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat dit nochtans een zeer gebruikelijke praktijk betreft.

Waar hij vervolgens uitlegt dat het met een broer die al 20 jaar in Israël leeft en een andere broer die in 2018 uit Gaza gevlucht is na een conflict met Hamas, niet verwonderlijk is dat hij verdacht wordt van

spionage, vindt de Raad hiervan geen enkele weerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud en evenmin in het verslag van zijn verhoor bij de DVZ. Op geen enkel moment heeft verzoeker zijn verdenking van spion gelinkt aan zijn familieleden, doch wel aan het feit dat de grond gelegen is naast een tunnel en dat hij ervan verdacht wordt naar daar te gaan om te observeren en informatie door te geven (NPO, p. 8).

Waar hij in het verzoekschrift m.b.t. zijn vrijlating uiteenzet dat de veiligheidsdienst zijn gsm heeft gelezen, maar niets echt bezwarend tegen hem hebben gevonden, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat ze in zijn gsm gelezen hebben en gezien dat hij contacten heeft met buitenlandse diensten, stelt de Raad wederom vast dat verzoekers *post factum* uitleg in het verzoekschrift niet te rijmen valt met zijn verklaringen waardoor zijn betoog ook in deze niet ernstig is.

Waar hij nog meent dat hij een afdoende verklaring heeft gegeven voor het feit waarom hij zijn grond tijdens een bepaald tijdslot wel mocht betreden en er verder op wijst dat die toestemming evident is voor iedereen die de *modus operandi* kent van Al Qassem m.b.t. tunnels en ondergrondse bergplaatsen/ateliers voor wapenproductie in Gaza, beperkt hij zich tot loutere beweringen, zonder deze *in concreto* aannemelijk te maken. Het loutere feit dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, volstaat niet om de pertinente motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing te weerleggen.

4.4.4. Waar verzoeker vervolgens stelt dat hij omwille van zijn nationaliteit vreest voor vervolging en dienaangaande verwijst naar het nansen note 2022/2, stelt de Raad vast dat Nansen in dit rapport drie elementen analyseert, namelijk de aanwezigheid van een actor van vervolging, het bestaan van vervolging en de aanwezigheid van een aanknopingspunt met het Verdrag van Genève.

4.4.4.1. Vooreerst wordt onderzocht of Israël als actor van vervolging van de Palestijnse bevolking in de Gazastrook kan beschouwd worden.

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35). *Mutatis mutandis* kan dezelfde redenering gevolgd worden inzake de vrees voor vervolging, namelijk dat deze dient veroorzaakt te worden door *“gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst. In het arrest *“M'Bodj”* stelde het Hof van Justitie: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Ernstige socio-economische of gezondheidsomstandigheden in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf die niet kunnen worden toegeschreven aan een actor van vervolging of ernstige schade, worden daarom niet in aanmerking genomen in het kader van internationale bescherming op grond van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker moet verder aannemelijk maken dat hij persoonlijk vrees voor vervolging loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49, zie ook in dezelfde zin EUAA,

"Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) A Judicial Analysis." van januari 2023, blz. 112-114).

Er wordt geen definitie van het begrip Staat gegeven in artikel 6 van richtlijn 2011/95/EU. In navolging van EUAA is ook de Raad van oordeel dat het begrip "Staat" een ruime invulling dient te krijgen gelet op doelstelling en de wijze waarop voormelde richtlijn opgesteld is. In de EUAA *"Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) A Judicial Analysis."* van januari 2023 wordt uiteengezet dat met de staat als een actor van vervolging of ernstige schade wordt bedoeld elke daad van vervolging of ernstige schade die uitgaat van *de jure of de facto* staatsorganen. Deze hebben betrekking op alle ambtenaren die overheidsfuncties uitoefenen, ongeacht of ze behoren tot de rechterlijke, uitvoerende, of wetgevende macht van een overheid, en die op elk niveau werken, dus inclusief lokale autoriteiten. Handelingen die aan de Staat kunnen worden toegerekend, kunnen zich in bepaalde omstandigheden ook uitstrekken tot: (i) handelingen van personen of entiteiten die bevoegd zijn om het overheidsgezag uit te oefenen; en (ii) handelingen verricht door particulieren of groepen die handelen onder de controle of leiding van organen of entiteiten die bevoegd zijn om overheidsgezag uit te oefenen. Tot slot kan overheidsgezag ook worden uitgeoefend door organen van een andere staat die ter beschikking van de staat zijn gesteld (EUAA, *"Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) A Judicial Analysis."* van januari 2023, blz. 115).

Alhoewel Israël door vele internationale organisaties nog steeds als bezettingsmacht in de zin van het internationaal humanitair recht wordt aangemerkt, liggen er in deze stand van zaken niet voldoende nauwkeurige en concrete gegevens voor opdat de Raad met kennis van zaken kan beoordelen of, binnen de grenzen van de Gazastrook en rekening houdend met de aard van de soevereiniteitsprerogatieven die door de Palestijnse Autoriteit en, *de facto*, door Hamas worden uitgeoefend, Israël kan worden gedefinieerd als "*de Staat*" in de zin van artikel 48/5, §1, van de wet van 15 december 1980, zoals Nansen in haar verslag stelt.

De Raad is evenwel van oordeel dat deze vaststelling hem slechts tot het vernietigen van de bestreden beslissing zou moeten brengen indien hij tevens zou vaststellen dat de behandeling van de Palestijnse bevolking van de Gazastrook door Israël vervolging vormt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat deze aan alle onderdanen van Gaza wordt toegebracht omwille van een van de criteria van artikel 1 A (2), van het Verdrag van Genève.

4.4.4.2. De Raad onderzoekt derhalve, in de tweede plaats, of de behandeling van de Palestijnse bevolking door Israël kan worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1 A (2), van het Verdrag van Genève.

4.4.4.2.1. De omstandigheid dat Amnesty International de behandeling van de Palestijnse bevolking van de Gazastrook door Israël kwalificeert als misdaden van "apartheid" en "vervolging" in de zin van het internationale strafrecht, ontslaat verzoeker geenszins van de verplichting om aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft in geval van terugkeer naar het land waar hij zijn gebruikelijke verblijfplaats heeft. De Raad herinnert op dit punt aan het *Diakité-arrest* van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin wordt gesteld dat: "*24 Meer in het algemeen dient te worden beklemtoond, zoals de advocaat-generaal in de punten 66 en 67 van zijn conclusie heeft opgemerkt, dat het internationale humanitaire recht en de subsidiaire-beschermingsregeling van de richtlijn verschillende doelen nastreven en duidelijk los van elkaar staande beschermingsmechanismen instellen.*

25 Zoals de advocaat-generaal in punt 70 van zijn conclusie heeft gesteld, leiden bovendien bepaalde schendingen van het internationale humanitaire recht tot een persoonlijke strafrechtelijke aansprakelijkheid. Daardoor is het internationale humanitaire recht nauw verbonden met het internationale strafrecht, terwijl bij het mechanisme van de subsidiaire bescherming als voorzien in de richtlijn geen sprake is van een dergelijk verband.

26 Bijgevolg kan voor de mogelijkheid om in aanmerking te komen voor het stelsel van artikel 2, sub e, van de richtlijn, juncto artikel 15, sub c, daarvan, niet de voorwaarde worden gesteld dat wordt vastgesteld dat is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van het stelsel van het internationale humanitaire recht, omdat er anders aan voorbij wordt gegaan dat deze twee stelsels elk hun eigen gebied regelen."

Naar analogie met de redenering van het HvJ-EU in bovengenoemde zaak, is de Raad van oordeel dat het onderzoek in het kader van een eventuele toekenning van een internationale beschermingsstatus niet mag worden verward met het onderzoek van de voorwaarden voor de vaststelling van het bestaan,

in de zin van het internationale strafrecht, van een misdrijf van "apartheid" of een misdrijf van "vervolgving" in de zin van het Statuut van Rome van het Internationaal Strafhof.

4.4.4.2.2. Desalniettemin is het uiteraard passend om in het kader van het onderzoek van een eventuele toekenning van de vluchtelingenstatus van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, rekening te houden met alle concrete en relevante feitelijke elementen over de situatie in de Gazastrook, die Amnesty International ertoe hebben gebracht het gedrag van Israël ten aanzien van de bevolking van Gaza als een misdaad van apartheid te omschrijven.

4.4.4.2.3. Artikel 48/3, §2, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 9 van richtlijn 2011/95/EU in het Belgisch recht. Met betrekking tot dit artikel heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat: *"25 In de derde plaats zij benadrukt dat artikel 9 van richtlijn 2004/83 de elementen vastlegt op grond waarvan daden kunnen worden geacht een vervolging te vormen in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève. In dit verband preciseert artikel 9, lid 1, onder a), van deze richtlijn dat de relevante daden zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak moeten voorkomen dat zij een ernstige schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de absolute rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Voorts preciseert artikel 9, lid 1, onder b), van die richtlijn dat een samenstel van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, dat voldoende ernstig is om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in artikel 9, lid 1, onder a), van de richtlijn, eveneens moet worden geacht een vervolging te vormen. Uit deze bepalingen volgt dat schendingen van grondrechten slechts een vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève vormen indien zij een bepaalde mate van ernst bereiken (arrest X e.a., EU:C:2013:720, punten 51-53).*

26 In de vierde plaats zij erop gewezen dat bij de individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, krachtens artikel 4, lid 3, onder a), b) en c), van richtlijn 2004/83 rekening moet worden gehouden met alle relevante feiten die verband houden met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door de aanvrager aangebrachte relevante informatie en documenten en diens individuele situatie en persoonlijke omstandigheden." (HVJ-EU, 26 februari 2015, Andre Lawrence Shepherd tegen Bundesrepublik Deutschland, c-472/13, §§25-26)

In die zin heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie ook geoordeeld *"Richtlijn 2011/95 voorziet niet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders of staatlozen dan degenen die zijn genoemd in het vorige punt. Bovendien moet volgens vaste rechtspraak elke beslissing over de verlening van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus worden gebaseerd op een individuele beoordeling (arrest van 25 januari 2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36, punt 41 en aldaar aangehaalde rechtspraak), waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een dergelijke status (arrest van 5 september 2012, Y en Z, C-71/11 en C-99/11, EU:C:2012:518, punt 68)."* (HVJ-EU, 4 oktober 2018, Ahmedbekova, C-652/16, §48).

4.4.4.2.4. Voorts heeft de Raad, in algemene vergadering, reeds geoordeeld dat: *"Pour vérifier l'existence d'une raison de craindre d'être persécuté ou d'un risque réel de subir des traitements inhumains ou dégradants, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles du retour du demandeur dans le pays dont il a la nationalité ou, si celle-ci ne peut être déterminée, dans le pays où il avait sa résidence habituelle, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé.*

En ce qui concerne la situation générale dans un pays, le Conseil attache de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme et de sources intergouvernementales ou gouvernementales. En même temps, il rappelle que la simple invocation de rapports faisant état, de manière générale, de discriminations ou de violations des droits de l'homme dans un pays, ne suffit pas à établir que tout ressortissant de ce pays a des raisons de craindre d'être persécuté ou encourt un risque réel d'être soumis à la torture ou à des traitements inhumains ou dégradants.

Il incombe au demandeur de démontrer in concreto qu'il a personnellement des raisons de craindre d'être persécuté ou qu'il encourt un risque réel d'atteinte grave, au regard des informations disponibles sur son pays.

Il peut toutefois se produire qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection prévue par les articles 48/3 et 48/4 de la loi du 15 décembre 1980 entre en jeu lorsque l'intéressé démontre qu'il y a

des motifs sérieux et avérés de croire à son appartenance au groupe visé et à l'existence de la pratique en question. Tel est le cas lorsqu'une population déterminée est victime d'une persécution de groupe, à savoir une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci. En pareilles circonstances, il n'est pas exigé que la partie requérante établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui le distingueraient personnellement. Ceci sera déterminé à la lumière du récit de la partie requérante et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question" (RVV [AV], arrest n° 45 396 van 24 juni 2010, punt 7.7).

(Vrije vertaling : Om na te gaan of er een reden is om te vrezen voor vervolging of dat er een reëel risico bestaat om aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen, moeten de voorzienbare gevolgen worden onderzocht van de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien dit kan niet worden bepaald, naar het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, rekening houdend met de algemene situatie aldaar en de bijzondere omstandigheden van het geval van de betrokkene.

Met betrekking tot de algemene situatie in een land hecht de Raad belang aan de informatie uit recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties en uit intergouvernementele of gouvernementele bronnen. Tegelijkertijd herinnert hij eraan dat het louter aanhalen van rapporten over vermeende algemene discriminatie of schendingen van de mensenrechten in een land niet voldoende is om vast te stellen dat een onderdaan van dat land reden heeft om te vrezen voor vervolging of een reëel risico loopt te worden onderworpen tot foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Het is aan de verzoeker om concreet aan te tonen dat hij persoonlijk reden heeft te vrezen voor vervolging of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade, in het licht van de beschikbare informatie over zijn land. Het kan echter uitzonderlijk voorkomen dat, in gevallen waarin een verzoeker beweert deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van mishandeling, de bescherming voorzien door de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 in het spel komt wanneer de betrokkene aantoont dat er ernstige en bewezen gronden zijn om aan te nemen dat hij tot de betrokken groep behoort en dat de betreffende praktijk bestaat. Dat is het geval wanneer een bepaalde bevolkingsgroep het slachtoffer is van groepsvervolging, namelijk vervolging die het gevolg is van een weloverwogen en systematisch beleid, dat zonder onderscheid elk lid van een bepaalde groep kan treffen, simpelweg omdat hij lid is van deze groep.

In dergelijke omstandigheden is de aanvrager niet verplicht het bestaan van andere bijzondere kenmerken aan te tonen die hem persoonlijk zouden onderscheiden. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en de beschikbare informatie over het land van bestemming met betrekking tot de groep in kwestie.)

Zoals de Raad van State herhaalde in een arrest betreffende de subsidiaire beschermingsstatus - dat *in casu* naar analogie moet worden toegepast - is dit standpunt in overeenstemming met dat van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: *"qu'aux termes de la jurisprudence tant de la Cour de justice de l'Union européenne que de la Cour européenne des droits de l'homme, une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, auquel correspond l'article 48/4, §2, b), de la loi du 15 décembre 1980, qui transpose l'article 15, b), de la directive 2004/83/CE du Conseil du 29 avril 2004 précitée, tous deux visés au moyen, et que la personne qui invoque la violation de cette disposition, doit démontrer que tant la situation générale dans le pays d'origine que les circonstances propres à son cas témoignent du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de retour dans le pays d'origine, sauf à démontrer son appartenance à un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements ; qu'en ce cas, il appartient à la personne concernée de démontrer qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique systématique en question et à son appartenance au groupe visé"* (RvS 12 november 2013, nr. 225 445).

(Vrije vertaling: dat volgens rechtspraak van zowel het Hof van Justitie van de Europese Unie als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de loutere mogelijkheid van mishandeling wegens instabiele omstandigheden in een land op zichzelf niet leidt tot een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, waarmee artikel 48/4, §2, b), van de wet van 15 december 1980, dat de omzetting van het voornoemde artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU van de Raad van 29 april 2004 vormt, overeenkomt, die beide aangehaald werden in het middel, en dat de persoon die zich beroept op schending van deze bepaling moet aantonen dat zowel de algemene situatie in het land van herkomst als de omstandigheden eigen aan zijn situatie getuigen van het risico op onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van

herkomst, tenzij hij aantoont dat hij behoort tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandeling; dat het in dit geval aan de betrokkene is om aan te tonen dat er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven in het bestaan van een zulke systematische praktijk en in zijn lidmaatschap van de betrokken groep.)

4.4.4.2.5. Voorts dient er rekening te worden gehouden met de richtlijnen van het UNHCR en de EUAA.

Immers in het verlengde van overweging 22 van Richtlijn 2011/95/EU (waarin gesteld wordt dat “Overleg met de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen (UNHCR) kan voor de lidstaten waardevol advies opleveren bij het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève.”), heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie aangegeven dat er rekening moet gehouden worden met de richtsnoeren van UNHCR – hoewel deze niet juridisch bindend zijn – om de bepalingen van de betrokken richtlijn te interpreteren omwille van de bijzondere waarde die zulke richtsnoeren hebben gezien de rol die de Conventie van Genève toevertrouwt aan de UNHCR (zie hieromtrent HvJ, 23 mei 2019, *Bilali*, C-720/17, punt 57: “Daaruit volgt dat de vereisten van het Verdrag van Genève in aanmerking moeten worden genomen bij de uitlegging van artikel 19 van richtlijn 2011/95. In het kader daarvan zijn de documenten van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) bijzonder relevant, gelet op de rol die het Verdrag van Genève aan de UNHCR toekent (zie in die zin arrest van 30 mei 2013, *Halaf*, C-528/11, EU:C:2013:342, punt 44)”).

4.4.4.2.6. In zijn Handboek inzake de procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtlijnen inzake internationale bescherming op grond van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen (heruitgave van februari 2019), is het UNHCR van oordeel dat: “44. Hoewel de vluchtelingenstatus normaal gesproken op individuele basis moet worden bepaald, doen zich ook situaties voor waarin hele groepen ontheemd raken onder omstandigheden die erop wijzen dat individuele leden van die groep als vluchtelingen kunnen worden beschouwd. In dergelijke situaties is de behoefte aan hulpverlening vaak extreem dringend en kan het om louter praktische redenen niet mogelijk zijn om de vluchtelingenstatus voor elk lid van de groep individueel vast te stellen. In die gevallen wordt er een beroep gedaan op de zogenaamde ‘groepsgewijze vaststelling’ van de vluchtelingenstatus, waarbij elk lid van die groep *prima facie* (d.w.z. in afwezigheid van bewijs van het tegendeel) wordt beschouwd als vluchteling.

45. Situaties zoals omschreven in de voorgaande paragraaf buiten beschouwing gelaten, moet een aanvrager van de vluchtelingenstatus normaal gesproken goed onderbouwen waarom hij persoonlijk vreest voor vervolging.

[...]

53. Daarnaast kan een aanvrager zijn onderworpen aan verschillende maatregelen die op zichzelf geen vervolging behelzen (bijv. verschillende vormen van discriminatie), soms in combinatie met andere negatieve factoren (zoals een algeheel gevoel van onveiligheid in het land van herkomst). In dergelijke situaties kunnen de verschillende elementen samen genomen een zodanig effect hebben op de geestesgesteldheid van de aanvrager dat dit redelijkerwijs een aanspraak op gegronde vrees voor vervolging wegens ‘cumulatieve gronden’ rechtvaardigt. Het spreekt voor zich dat het onmogelijk is om een algemene regel te formuleren ten aanzien van welke cumulatieve redenen kunnen leiden tot een geldige aanspraak op de vluchtelingenstatus. Dit is per definitie afhankelijk van alle omstandigheden, waaronder de specifieke geografische, historische en etnologische context.

(c) Discriminatie

54. In veel samenlevingen wordt in meer of mindere mate onderscheid gemaakt in de manier waarop verschillende groepen worden behandeld. Personen die als gevolg van een dergelijk onderscheid minder gunstig worden behandeld, zijn niet noodzakelijkerwijs het slachtoffer van vervolging. Slechts onder bepaalde omstandigheden is er bij discriminatie ook sprake van vervolging. Dit is het geval indien discriminerende maatregelen voor de betrokken persoon gevolgen van wezenlijk nadelige aard hebben, bijv. ingrijpende beperking van zijn recht om in zijn levensonderhoud te voorzien, van zijn recht om zijn religie uit te oefenen, of van zijn toegang tot normaal beschikbare onderwijsvoorzieningen.

55. Ook als discriminerende maatregelen op zichzelf genomen niet van ingrijpende aard zijn, kunnen ze desalniettemin aanleiding geven tot een redelijke vrees voor vervolging indien ze, in de beleving van de betrokken persoon, leiden tot een gevoel van ongerustheid en onveiligheid met betrekking tot zijn of haar voortbestaan. Of dergelijke maatregelen op zichzelf vervolging behelzen, moet worden vastgesteld in het licht van alle omstandigheden. Een beroep op de vrees voor vervolging is uiteraard sterker als iemand het slachtoffer is geweest van een aantal van dit soort discriminerende maatregelen, en er dus sprake is van een cumulatief element.

[...]

62. Een migrant is iemand die, om andere redenen dan genoemd in de definitie, vrijwillig zijn land verlaat om elders te gaan wonen. Hij kan hiertoe worden gedreven door het verlangen naar verandering of avontuur, door familie of andere redenen van persoonlijke aard. Indien hij uitsluitend wordt gedreven door economische overwegingen, is hij een economische migrant en geen vluchteling.

63. Het is echter niet altijd mogelijk een duidelijk onderscheid te maken tussen een economische migrant en een vluchteling, net zoals het onderscheid tussen economische en politieke maatregelen in het land van herkomst van een aanvrager niet altijd duidelijk is. Achter economische maatregelen die gevolgen hebben voor de mogelijkheden in levensonderhoud te kunnen voorzien, kunnen raciale, religieuze of politieke motieven of bedoelingen jegens een bepaalde groep schuilgaan. Als economische maatregelen het economisch bestaan van een bepaalde bevolkingsgroep verwoesten (bijv. het intrekken van handelsrechten, of het heffen van discriminerende of buitensporig hoge belastingen van een specifieke etnische of religieuze groep), kunnen de slachtoffers hiervan, afhankelijk van de omstandigheden, vluchteling worden zodra ze het land verlaten.

64. Of hetzelfde geldt voor slachtoffers van algemene economische maatregelen (d.w.z. die van toepassing zijn op de hele bevolking, zonder discriminatie), hangt af van de omstandigheden in elk afzonderlijk geval. Bezwaren tegen algemene economische maatregelen vormen op zich geen gegronde reden om de vluchtelingenstatus aan te vragen. Aan de andere kant is het ook mogelijk dat een vertrekreden die op het eerste gezicht primair economisch lijkt, in werkelijkheid ook een politieke factor behelst, waarbij het juist de politieke opvattingen zijn, niet de bezwaren tegen de economische maatregelen op zich, waardoor de betrokken persoon het risico loopt op ernstige consequenties."

Wat dit punt betreft, benadrukt de Raad hetgeen in overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU hierover wordt gesteld: "gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt". Deze overweging moet worden gezien in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, volgens welke de loutere mogelijkheid van mishandeling als gevolg van een instabiele conjunctuur in een land op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

4.4.4.2.7. In EUAA, "Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) A Judicial Analysis." van januari 2023 (blz. 53) stelt EUAA aldus: "In general, the wording of Article 9(1)(a), with its reference to the non-derogable civil and political rights set out in the ECHR, does not indicate any automatic extension to economic, social and cultural rights. Furthermore, it is well established that economic hardship alone does not constitute persecution¹⁹⁶. Indeed, in general, for serious infringements of economic and social rights to qualify as persecution, they must be attributable to an actor (see Section 1.7 below on actors of persecution or serious harm under Article 6 QD (recast)). National case-law has nevertheless confirmed that it is at least possible for socioeconomic harm to constitute persecution¹⁹⁷. Thus, it may be that whether social and economic rights as guaranteed in the European Social Charter¹⁹⁸ or the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights can be considered 'basic' human rights depends on the potential severity of an interference with the basic living conditions of a person. In any event, as will be discussed in Section 1.4.3 below, violations of economic and social rights laid down in human rights treaties can amount to persecution as a result of an accumulation of various measures under Article 9(1)(b), provided the measures are sufficiently severe to affect the individual in a similar manner to that mentioned in Article 9(1)(a)."

(Vrije vertaling: In het algemeen duidt de formulering van artikel 9, lid 1, onder a), met zijn verwijzing naar de niet-derogeerbare burgerlijke en politieke rechten die in het EVRM zijn vastgelegd, niet op een automatische uitbreiding tot economische, sociale en culturele rechten. Bovendien staat het vast dat economische tegenspoed op zich geen vervolging vormt. Ernstige schendingen van economische en sociale rechten kunnen in het algemeen alleen als vervolging worden aangemerkt als zij aan een actor kunnen worden toegeschreven (zie punt 1.7 over actoren van vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 6 van de richtlijn betreffende het recht op gezinshereniging (herschikking)). De nationale rechtspraak heeft niettemin bevestigd dat sociaaleconomische schade op zijn minst vervolging kan vormen. Het kan dus zijn dat de vraag of sociale en economische rechten zoals gewaarborgd in het Europees Sociaal Handvest of het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten als "fundamentele" mensenrechten kunnen worden beschouwd, afhangt van de mogelijke ernst van een aantasting van de fundamentele levensomstandigheden van een persoon. Zoals hieronder in punt 1.4.3 zal worden besproken, kunnen schendingen van in mensenrechtenverdragen vastgelegde economische en sociale rechten hoe dan ook neerkomen op vervolging als gevolg van een opeenstapeling van verschillende maatregelen overeenkomstig artikel 9, lid 1, onder b), op voorwaarde

dat de maatregelen voldoende ernstig zijn om het individu op soortgelijke wijze te treffen als vermeld in artikel 9, lid 1, onder a).)

Ten slotte wijst EUAA er ook op dat: *"In this context, it is especially important to underline that, by their very nature, situations of armed conflict and generalised violence can often feature acts of persecution and not just acts of serious harm."* (Qualification for international protection" (Directive 2011/95/EU) A Judicial Analysis." van januari 2023 (blz. 237).

(Vrije vertaling: In deze context is het vooral belangrijk om te onderstrepen dat situaties van gewapend conflict en algemeen geweld door hun aard vaak daden van vervolging kunnen omvatten en niet alleen daden van ernstige schade.)

4.4.4.2.8. Bijgevolg moet er nagegaan worden of verzoeker aantoont dat hij persoonlijk redenen heeft om te vrezen voor vervolging indien hij terugkeert naar het land waar hij zijn gebruikelijke verblijfplaats heeft, dan wel of hij deel uitmaakt van een groep waarvan de leden worden vervolgd omwille van het feit dat zij tot die groep behoren.

De bedoelde vervolgingen moeten ofwel voldoende ernstig zijn, door hun aard of hun repetitief karakter, om een ernstige schending van de fundamentele mensenrechten te vormen, dan wel bestaan uit een opeenstapeling van verschillende maatregelen die voldoende ernstig is om een persoon op gelijkaardige wijze te treffen.

Het invoeren van een humanitaire en socio-economische situatie als basis voor de vrees voor vervolging zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden, gekenmerkt door een hoge mate van ernst, leiden tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Ten slotte kan het feit dat een verzoeker om internationale bescherming zijn land van herkomst of gebruikelijke verblijfplaats is ontvlucht wegens het wijdverbreide geweld aldaar, in aanmerking worden genomen bij het onderzoek van een eventuele erkenning van de vluchtelingenstatus, en niet enkel in het kader van de eventuele toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.4.4.3. De Raad is van oordeel dat, in navolging van Nansen nota 2022/2 de relevante vraag in deze zaak is of de gevolgen van de houding en het optreden van Israël ten aanzien van de Palestijnen in de Gazastrook, ongeacht de kwalificatie die diverse internationale verenigingen of organisaties daaraan geven, neerkomen op vervolging in de zin van artikel 1 A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4.4.3.1. In het onderhavige geval benadrukt de Raad allereerst dat hij, in navolging van de commissaris-generaal, de rampzalige gevolgen van de Israëlische blokkade voor de bevolking van de Gazastrook niet betwist.

4.4.4.3.2. Op basis van de informatie waarover hij destijds beschikte, heeft de Raad in november 2019 in verenigde kamers verschillende arresten uitgesproken waarin geoordeeld werd dat: *"De Raad benadrukt vooreerst dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren."* (RvV [VK], 18 november 2019, nr. 228 889).

Ook heeft de Raad geoordeeld: *"Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande het feit dat*

bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is" (RvV 21 april 2020, nr. 235 432; zie ook RvV[VK]19 november 2019, nr. 228 949).

De Raad is derhalve van oordeel dat het hem toekomt om in onderhavig geval te oordelen of de nieuwe informatie die partijen hebben bijgebracht na de arresten uitgesproken in verenigde kamers van november 2019, kan aantonen dat thans alle in de Gazastrook verblijvende Palestijnen als gevolg van hun behandeling door Israël het voorwerp uitmaken van groepsvervolging.

4.4.4.3.3. Wat de feitelijke informatie over de humanitaire en veiligheidssituatie (die onmiskenbaar van invloed is op de humanitaire situatie en derhalve in samenhang daarmee wordt geanalyseerd) in de Gazastrook betreft, hecht de Raad belang aan het rapport van Amnesty International van februari 2022, op basis waarvan de "Nansen nota" van augustus 2022 werd opgesteld.

De Raad acht het echter passend erop te wijzen dat Amnesty International zelf erkent dat *"This system, which operates with varying levels of intensity and repression based on Palestinians' status in the separate enclaves where Palestinians live today"* (Vrije vertaling: Dit systeem werkt met verschillende niveaus van intensiteit en repressie op basis van de status van Palestijnen in de afzonderlijke enclaves waar Palestijnen tegenwoordig wonen), met als gevolg dat het toekomt om de huidige analyse te beperken tot de feitelijke overwegingen betreffende de situatie in de Gazastrook en die in verschillende opzichten (waaronder politieke, geografische en demografische) verschilt van de rest van de in het verslag genoemde bezette Palestijnse gebieden.

Hoewel de Raad niet alle bevindingen van het daaropvolgende verslag van Amnesty International over de situatie in de Gazastrook kan opsommen, moeten een aantal elementen worden benadrukt omdat deze elementen een zekere mate van duidelijkheid verschaffen over de precieze situatie. Zo wordt in het rapport van Amnesty International van februari 2022 onder meer uiteengezet dat: *"Decades of deliberately unequal treatment of Palestinians in all areas under the control of Israel has left Palestinians marginalized and subject to widespread and systematic socio-economic disadvantage as they are barred from equitable access to natural and financial resources, livelihood opportunities, healthcare and education."*

[...]

Israel also controls all movement of people into and out of the Gaza Strip to the rest of the OPT and Israel through the Erez Crossing, the passenger crossing from Gaza to Israel. (The Egyptian authorities also maintain tight Egyptian restrictions on the Rafah crossing between Gaza and Egypt.) [...] For Palestinians in Gaza, travel abroad is nearly impossible under Israel's illegal blockade and tight Egyptian restrictions maintained on the Rafah crossing. Gazans must obtain official permits to exit Gaza through the Erez crossing

[...]

Israel imposed a "dual use" policy in 2007 that restricts the entry of any goods it deems to potentially have military, as well as civilian, use, including chemicals and technology. The list of 117 liable items is vague, including categories such as "communications equipment, communication support equipment, or equipment with communication functions" that can include items that are found in everyday use, such as home appliances and medical equipment. This policy only applies to Palestinian importers in the West Bank and Gaza Strip, not to their Israeli counterparts or even to Israeli settlers in the OPT. It has had a devastating impact on the economy in general, especially on the agriculture, information and communications technology (ICT) and manufacturing sectors, and has had catastrophic effects in the Gaza Strip in particular

[...]

The blockade and Israel's repeated military offensives have had a heavy toll on Gaza's essential infrastructure and further debilitated its health system and economy, leaving the area in a state of perpetual humanitarian crisis. Indeed, Israel's collective punishment of Gaza's civilian population, the majority of whom are children, has created conditions inimical to human life due to shortages of housing, potable water and electricity, and lack of access to essential medicines and medical care, food, educational equipment and building materials.

According to UNCTAD, between 2007 and 2018, due to the Israeli blockade, Gaza's share of the Palestinian economy decreased from 31% to 18%. As a result, more than 1 million people were pushed below the poverty line, with the rate of poverty increasing from 40% in 2007 to 56% in 2017. This entrenched the dependence of more than 80% of the population on international assistance.

The collapse of Gaza's economy caused by the blockade has been exacerbated by four Israeli military offensives in the past 13 years, which have caused huge destruction to civilian property and essential infrastructure including electricity, water and sewerage and sanitation plants in addition to killing at least 2,700 Palestinian civilians as well as injuring and displacing tens of thousands of others. During this period Palestinian armed groups have fired thousands of indiscriminate rockets towards cities and towns in Israel killing or injuring dozens of civilians.

[...]

In addition, Israel ensures that over 35% of agricultural land in Gaza and 85% of the fishing area along the Gaza coast are off-limits to Palestinians, enforced by the "buffer zone" and access-restricted maritime area. An estimated 178,000 people, including 113,000 farmers, can no longer access the farmland in the "buffer zone". Since 2014, the Israeli military has aerial-sprayed herbicides over Palestinian crops along the fence between Gaza and Israel, resulting in the loss of livelihoods for Gazan farmers, with far-reaching health implications. Although Israel claims that the spraying is intended to "enable optimal and continuous security operations", it has not provided any evidence to support this claim.

Ever since the discovery of oil and gas off Gaza's coast, Israel has repeatedly changed the demarcation of Gaza's maritime coast, sometimes reducing it to just 3 nautical miles. The lack of access to sufficient fishing waters affects an estimated 65,000 Gazans, and has impoverished nearly 90% of fishermen. Additionally, the Israeli navy uses lethal force against Gazan fishermen working off the coast, and sinks and seizes their boats.

[...]

According to the UN, 90% of households in Gaza, which are already impoverished, have to buy water from desalination or purification plants, costing between 10 and 30 times more than piped water.

[...]

In the West Bank and Gaza Strip, Israel's half-a-century-long military occupation does not just impact Palestinians' standard of health but also their ability to access the necessary care and treatment, in particular specialized treatment for serious medical conditions available in many cases only in East Jerusalem, Israel or abroad. Those referred for medical treatment in East Jerusalem or Israel must apply for an Israeli military permit on humanitarian grounds. Such permits are difficult to obtain and often issued with a delay or denied. The permit regime has a particularly devastating impact on the health of Palestinians in Gaza where the blockade, coupled with a chronic energy crisis, has undermined the availability and quality of health services and left the system close to collapse.

[...]

Meanwhile, armed hostilities broke out on 10 May as Palestinian armed groups fired indiscriminate rockets into Israel from Gaza. Israel responded with a ruthless 11-day military offensive against the territory, targeting residential homes without effective advance warning, damaging essential infrastructure, displacing tens of thousands of people and killing and injuring hundreds of others. It thereby exacerbated the chronic humanitarian crisis caused primarily by Israel's long-standing unlawful blockade." (Amnesty International, "Israel's apartheid against Palestinians. Cruel system of domination and crime against humanity.", pp. 11, 20, 26-29).

(Vrije vertaling : Tientallen jaren van opzettelijk ongelijke behandeling van Palestijnen in alle gebieden onder de controle van Israël hebben de Palestijnen gemarginaliseerd en onderworpen aan wijdverspreide en systematische socio-economische achterstand, aangezien ze geen eerlijke toegang hebben tot natuurlijke en financiële middelen, mogelijkheden om in hun levensonderhoud te voorzien, gezondheidszorg en onderwijs.

[...]

Israël controleert ook alle verplaatsingen van mensen van en naar de Gazastrook naar de rest van de bezette gebieden en Israël via de overgang van Erez, de oversteekplaats voor passagiers van Gaza naar Israël. (De Egyptische autoriteiten handhaven ook strikte Egyptische beperkingen op de grensovergang bij Rafah tussen Gaza en Egypte.) [...] Voor Palestijnen in Gaza is reizen naar het

buitenland bijna onmogelijk vanwege de illegale blokkade van Israël en de strikte Egyptische beperkingen die worden gehandhaafd op de grensovergang bij Rafah. Gazanen moeten officiële vergunningen krijgen om Gaza te verlaten via de Erez-overgang.

[...]

Israël legde in 2007 een beleid voor "tweeërlei gebruik" op dat de binnenkomst beperkt van alle goederen waarvan het denkt dat ze potentieel militair, maar ook civiel gebruik kunnen hebben, inclusief chemicaliën en technologie. De lijst met 117 aansprakelijke items is vaag, inclusief categorieën zoals "communicatieapparatuur, communicatie ondersteunende apparatuur of apparatuur met communicatiefuncties" die items kunnen bevatten die in het dagelijks gebruik worden aangetroffen, zoals huishoudelijke apparaten en medische apparatuur. Dit beleid is alleen van toepassing op Palestijnse importeurs op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook, niet op hun Israëlische tegenhangers of zelfs op Israëlische kolonisten in de bezette Palestijnse gebieden. Het heeft een vernietigend effect gehad op de economie in het algemeen, met name op de sectoren landbouw, informatie- en communicatietechnologie (ICT) en productie, en heeft catastrofale gevolgen gehad in de Gazastrook in het bijzonder.

[...]

De blokkade en de herhaalde militaire offensieven van Israël hebben een zware tol geëist op de essentiële infrastructuur van Gaza en hebben het gezondheidssysteem en de economie verder verzwakt, waardoor het gebied in een voortdurende humanitaire crisis verkeert. De collectieve bestraffing van de burgerbevolking van Gaza, waarvan de meerderheid kinderen zijn, door Israël heeft omstandigheden gecreëerd die vijandig zijn voor het menselijk leven als gevolg van tekorten aan huisvesting, drinkwater en elektriciteit, en gebrek aan toegang tot essentiële medicijnen en medische zorg, voedsel, onderwijskundig materiaal en bouwmaterialen.

Volgens UNCTAD is tussen 2007 en 2018, als gevolg van de Israëlische blokkade, het aandeel van Gaza in de Palestijnse economie gedaald van 31% naar 18%. Als gevolg hiervan werden meer dan 1 miljoen mensen onder de armoedegrens geduwd, waarbij het armoedecijfer toenam van 40% in 2007 tot 56% in 2017. Dit verergerde de afhankelijkheid van meer dan 80% van de bevolking aan internationale hulp.

De ineenstorting van de economie van Gaza als gevolg van de blokkade is verergerd door vier Israëlische militaire offensieven in de afgelopen 13 jaar, die hebben geleid tot enorme vernieling van eigendommen van burgers en essentiële infrastructuur, waaronder elektriciteits-, water- en riolerings- en sanitaire installaties. Ook hebben deze geleid tot de dood van ten minste 2.700 Palestijnse burgers, evenals het verwonden en verdrijven van tienduizenden anderen. Gedurende deze periode hebben Palestijnse gewapende groepen willekeurig duizenden raketten afgevuurd op steden en dorpen in Israël, waarbij tientallen burgers omkwamen of gewond raakten.

[...]

Bovendien zorgt Israël ervoor dat meer dan 35% van de landbouwgrond in Gaza en 85% van het visserijgebied langs de kust van Gaza verboden terrein is voor Palestijnen door middel van de "bufferzone" en het maritieme gebied met beperkte toegang. Naar schatting hebben 178.000 mensen, waaronder 113.000 boeren, geen toegang meer tot de landbouwgrond in de 'bufferzone'. Sinds 2014 sproeit het Israëlische leger vanuit de lucht herbiciden over Palestijnse gewassen langs het hek tussen Gaza en Israël, wat resulteert in het verlies van bestaansmiddelen voor Gazaanse boeren, met verstrekende gevolgen voor de gezondheid. Hoewel Israël beweert dat het sproeien bedoeld is om "optimale en continue veiligheidsoperaties mogelijk te maken", heeft het geen enkel bewijs geleverd om deze bewering te staven. Sinds de ontdekking van olie en gas voor de kust van Gaza heeft Israël herhaaldelijk de afbakening van de zeekust van Gaza gewijzigd. Waardoor het soms teruggebracht werd tot slechts 3 zeemijl. Het gebrek aan toegang tot voldoende viswater treft naar schatting 65.000 Gazanen en heeft bijna 90% van de vissers verarmd. Bovendien gebruikt de Israëlische marine dodelijk geweld tegen vissers uit Gaza die voor de kust werken, en laat ze zinken en neemt hun boten in beslag.

[...]

Volgens de VN moet 90% van de huishoudens in Gaza, die al verarmd zijn, water kopen van ontziltings- of zuiveringsinstallaties, wat tussen de 10 en 30 keer meer kost dan leidingwater.

[...]

Op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook heeft de vijftig jaar durende militaire bezetting van Israël niet alleen gevolgen voor de gezondheidstoestand van de Palestijnen, maar ook voor hun vermogen om toegang te krijgen tot de noodzakelijke zorg en behandeling, met name gespecialiseerde behandelingen voor ernstige medische aandoeningen die in veel landen beschikbaar zijn. Gevallen alleen in Oost-Jeruzalem, Israël of in het buitenland. Degenen die voor medische behandeling in Oost-Jeruzalem of Israël worden doorverwezen, moeten op humanitaire gronden een Israëlische militaire vergunning aanvragen. Dergelijke vergunningen zijn moeilijk te verkrijgen en worden vaak met vertraging afgegeven of geweigerd. Het vergunningsregime heeft een bijzonder verwoestende impact op

de gezondheid van de Palestijnen in Gaza, waar de blokkade, in combinatie met een chronische energiecrisis, de beschikbaarheid en kwaliteit van gezondheidsdiensten heeft ondermijnd en het systeem op instorten heeft gezet.

[...]

Ondertussen braken er op 10 mei 2021 gewapende vijandelijkheden uit toen Palestijnse gewapende groepen willekeurig raketten afvuurden op Israël vanuit Gaza. Israël reageerde met een meedogenloos 11 dagen durend militair offensief tegen het gebied, gericht op woningen, waarbij geen effectieve waarschuwing vooraf werd gegeven en essentiële infrastructuur werd beschadigd, tienduizenden mensen werden verdreven en honderden anderen werden gedood of verwond. Het verergerde daarmee de chronische humanitaire crisis die voornamelijk wordt veroorzaakt door de langdurige onwettige blokkade van Israël.)

Dergelijke informatie schetst ongetwijfeld een beeld van een algemene humanitaire situatie die vele Gazanen in de Gazastrook in een zeer precare situatie brengt. De maatregelen genomen ter bestrijding van de uitbraak van COVID-19 heeft de economische situatie van de inwoners van de Gazastrook verder verslechterd en daardoor de omvang van de humanitaire crisis die er heerst vergroot, evenals de geweldsescalaties in mei 2021 en augustus 2022, waarbij opnieuw kritieke infrastructuur werd vernietigd. Veel mensen in de Gazastrook zijn daarom afhankelijk van internationale hulp of steun van de Palestijnse Autoriteit.

4.4.4.3.4. De Raad dient vast te stellen dat deze informatie niet los kan worden gezien van - en aldus moet worden gelezen in samenhang met - andere informatiebronnen waaruit blijkt dat deze algemene humanitaire situatie niet alle Palestijnen in de Gazastrook op gelijke wijze treft.

In dit verband verwijst de Raad vooreerst naar het document van de documentatiedienst van verwerende partij van 30 november 2021 getiteld "*COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieurs du 30 novembre 2021*", waaruit blijkt, dat "*les moyens financiers dont dispose une famille gazaouie déterminent en grande partie la capacité de celle-ci à faire face aux conséquences du blocus israélien et du conflit politique entre l'Autorité palestinienne et Hamas, et notamment à la pénurie de carburant et d'électricité qui en résulte*". (Vrije vertaling: de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt, bepalen grotendeels haar vermogen om de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politieke conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas het hoofd te bieden, en met name het tekort aan brandstof en elektriciteit dat daaruit voortvloeit)

4.4.4.4. In het licht van alle gegevens waarover hij beschikt, is de Raad derhalve van oordeel dat er thans geen reden is om af te wijken van de conclusies waartoe hij is gekomen in de zaken die in november 2019 door de verenigde kamers werden behandeld. Er wordt niet betwist dat de maatregelen genomen door Israël, waaronder de sinds 2007 ingestelde blokkade, de veelvuldige en plotse uitbarstingen van geweld tussen Hamas en Israël, de politieke impasse tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, en de maatregelen om de uitbraak van COVID-19 onder controle te krijgen, een negatieve invloed hebben op de algemene situatie en de levensstandaarden van de Palestijnen die in de Gazastrook wonen. Hierdoor zijn zij grotendeels afhankelijk van internationale hulp en van giften van de Palestijnse Autoriteit.

4.4.4.5. Verzoeker toont echter niet aan dat elke persoon van Palestijnse afkomst en die thans in de Gazastrook verblijft ten gevolg van de Israëlische blokkade in omstandigheden leeft die hem niet in staat stellen in zijn basisbehoeften te voorzien of dat de gehele Palestijnse bevolking, enkel op grond van die Palestijnse afkomst, het slachtoffer is van groepsvervolging die zonder onderscheid alle leden ervan treft.

4.4.4.6. Evenzo is de Raad, gelet op de veiligheidssituatie in de Gazastrook, in lijn met de arresten uitgesproken in verenigde kamers, van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de herhaalde schendingen van de grondrechten en van het internationaal humanitair recht die binnen en buiten de context van de escalatie van het geweld tussen Israël en Hamas plaatsvinden, thans daden van vervolging in de zin van artikel 1 A, (2) van het Verdrag van Genève vormen die de burgerbevolking van Gaza als geheel treffen.

4.4.4.7. Derhalve moet worden geconcludeerd dat de humanitaire en veiligheidssituatie die momenteel bepalend is voor de levensomstandigheden van de Palestijnse bevolking in de Gazastrook, niet toelaten om, zelfs cumulatief beoordeeld, het bestaan van een groepsvervolging van alle leden van die bevolking aan te tonen.

Het is derhalve aan verzoeker om aan te tonen dat hij een individuele vrees heeft voor vervolging door Israël in geval van terugkeer naar het land waar hij zijn gebruikelijke verblijfplaats heeft en dit omwille van de discriminerende maatregelen die in het rapport van Amnesty International van februari 2022 worden aangeklaagd.

Op dit punt verstrekt verzoeker in zijn verzoekschrift echter geen enkel concreet element, vanuit het oogpunt van een eventuele erkenning van de vluchtelingenstatus, waarmee zou kunnen worden aangetoond dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook door Israël persoonlijk zou worden vervolgd op grond van één van de criteria van het Verdrag van Genève. Verzoeker komt immers overigens in zijn verzoekschrift niet verder dan louter te verwijzen naar de Nansen nota en naar een arrest van de Raad van 11 januari 2023, waarmee hij voorgaand analyse kan doen wankelen.

4.4.4.8. Bij gebrek aan elementen die toelaten vast te stellen dat de Palestijnse bevolking van de Gazastrook het slachtoffer is van maatregelen van Israël die het bestaan van groepsvervolging uitmaken, of dat verzoeker persoonlijk door de Israëlische Staat zal worden vervolgd, is de Raad van oordeel dat het optreden van Israël - dat door verschillende internationale organisaties gekwalificeerd wordt als apartheid - ten aanzien van de bevolking van de Gazastrook niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

4.4.5. Bijgevolg is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan hem het voordeel van de twijfel niet worden verleend. Er is geen reden om het voorgehouden vluchtrelaas verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Gaza.

4.5.2. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door richtlijn 2011/95/EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene

omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *NA v. Verenigd Koninkrijk*, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132).

4.5.2.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij werd geconcludeerd dat hij zijn vrees voor Al Qassam niet aannemelijk maakt.

4.5.2.2. Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

4.5.2.2.1. De Raad ontkent niet dat de levensomstandigheden in Gaza erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie aldaar (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict betwist hij evenmin. De jarenlange blokkade door Israël, 'Operatie Beschermde Rand' in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten hebben een enorme impact (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 26 augustus 2022 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50%, voornamelijk als gevolg van schade aan bedrijven, het aantal slachtoffers en de afname van de economische activiteit door de gevolgen van de Covid-19-pandemie (p. 10). De COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 13 februari 2023 geeft aan dat in 2022 Israël meer en meer werkvergunningen uitreikt. Eveneens overwegen ze om werkvergunningen aan vrouwen uit te reiken. De gevolgen van het verlenen van werkvergunningen op de economie van Gaza zijn belangrijk. De werkloosheid zou hierdoor gedaald zijn van 52% voor het conflict in mei 2021 naar 44,7% voor de escalatie in augustus 2022, en de export van goederen naar Israël en de Westelijke Jordaanoever steeg met respectievelijk 97,3% en 27,7%. Medio november 2022 gaf Israël voor het eerst sinds 2007 toestemming voor de invoer in de Gazastrook van materialen (glasvezel, singels) om vissersboten te herstellen. Volgens OCHA werd in december 2022 het hoogste aantal uitreizen uit Gaza genoteerd sinds het begin van de jaren 2000. Het aantal lag zes keer hoger dan het maandelijkse gemiddelde voor 2021. Dit is het gevolg van de afgifte van werkvergunningen (p.13-14).

4.6.2.2.2. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat zijn gezin in 2016 door UNRWA gecatalogeerd werd als een familie die gezakt is op de lijst van arme gezinnen van “absolute poor” tot “abject poor” en verwijst hiervoor naar een stuk 7 bij zijn verzoekschrift. Hij legt uit dat dit volgens UNRWA betekent dat zijn gezin, als behorende tot die laatste categorie, moet zien te overleven met een inkomen van minder dan 1,6 \$ per dag. Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij en zijn gezin in Palestina steun kregen van UNRWA en dat het lukte om te voorzien in het onderhoud van zijn familie omwille van de steun van UNRWA, maar dat de laatste periode voor zijn vertrek UNRWA de steun had beperkt, hij zijn gezin met vijf kinderen geld stuurt en ze verder niet kunnen rekenen op hulp van hun familie in Gaza (NPO, p. 6).

De Raad dient vast te stellen dat de commissaris-generaal, hoewel hij een aanvullende nota heeft overgemaakt waarin een *update* werd gegeven aangaande de veiligheidssituatie in Gaza, verzoekers argument, dat zijn gezin in Gaza op de lijst van arme gezinnen staat, niet in zijn beoordeling heeft betrokken. In de bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd omtrent verzoekers socio-economische situatie: *U woonde vanaf uw geboorte tot uw huwelijk in 2010 in de ouderlijke woonst en na uw huwelijk betrok u samen met uw echtgenote en later uw kinderen de woning van uw stiefmoeder, waarin ook zij woont. Dit huis is eigendom van uw familie en u moet hier geen huur betalen. Uw vrouw en kinderen wonen daar, ondanks dat er blijkbaar af en toe spanningen zijn met uw stiefmoeder, nog steeds. Uw moeder woont nog altijd in de ouderlijke woning, naast de woning van uw stiefmoeder (CGVS p.3-5). Uw familie heeft een aantal gronden in bezit en huren ook gronden en dit is nog steeds het geval zegt u bij het begin van uw persoonlijk onderhoud (CGVS p.4). U kon met de opbrengsten van deze gronden en met de hulp van UNRWA, die u en uw gezin kregen via uw echtgenote, voorzien in de behoeftes van uw familie. Gezien er geen geloof aan de door u geschetste problematiek met al Qassam wordt gehecht gaat het CGVS ervan uit dat u nog steeds kunt terugvallen op deze gronden en daarenboven krijgt uw echtgenote nog steeds steun van UNRWA, dat dit niet zoveel is als vroeger doet hieraan geen afbreuk (CGVS p.6). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat een heel aantal van uw volle broers en zussen, en hun respectievelijke gezinnen het door de band genomen goed stellen en geeft u aan dat zij kunnen voldoen in de basisbehoeften van hun respectievelijke gezinnen, al dan niet met de hulp van UNRWA-registratie van hun partners. Zo is er bij voorbeeld uw broer A. die woont en werkt in Australië; uw broer A. is eigenaar van een supermarkt in KY. U hebt één broer die werkloos is, maar hij wordt onderhouden door uw moeder die bijstand krijgt van het Rode Kruis en financieel ondersteund wordt door uw broer A. die sedert 25 jaar woont en werkt in Israël. Bovendien was u in staat 8000 euro op te brengen voor uw reis naar Europa, deels was dit spaargeld, deels de opbrengst van de verkoop van de juwelen van uw echtgenote en deels leende uw broer in Australië u 2000 euro, u moet hem weliswaar terugbetalen, doch krijgt hiervoor van hem de nodige tijd (CGVS p.4-6). Dit alles wijst toch op enige financiële marge en uit bovenstaande blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Gaza zal kunnen voorzien in uw onderdak en essentiële behoeften. De vaststelling dat uw advocaat in antwoord op het opvragen van de nota's van het persoonlijk onderhoud liet weten dat u nog drie volle zussen heeft die niet werden vermeld in het interview doet hieraan geen afbreuk daar er van uitgegaan kan worden dat, moesten er in hoofde een van deze zussen elementen zijn die een rol kunnen spelen in uw verzoek, dit in deze reactie vervat zou zijn.*

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.”

De hulpbehoefte van zijn familie, die verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt en tracht te onderbouwen door het bijvoegen van voormeld stuk 7, wordt door de commissaris-generaal noch in de bestreden beslissing, noch in de aanvullende nota, noch ter terechtzitting betwist.

Hoewel in het desbetreffende stuk wordt aangegeven dat verzoekers situatie opnieuw zal worden geëvalueerd na een periode van twee jaar en verzoeker nalaat meer recente stukken in die zin bij te voegen, dient de Raad vast te stellen dat hij in de onmogelijkheid is om de door verzoekers afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud te toetsen aan de meest actuele informatie aangaande de algemene socio-economische situatie in Gaza nu deze niet voorligt. Hiernaar bevraagd ter terechtzitting deelt de verwerende partij mee dat deze informatie zich inderdaad niet in het rechtsplegingsdossier bevindt.

Gelet op bovenstaande vaststelling en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 maart 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO